

Sygn. akt I USK 249/21

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z odwołania E.D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o odpowiedzialność za zobowiązania z tytułu nieopłaconych składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 30 września 2021 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 czerwca 2020 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 18 czerwca 2020 r. oddalił apelację E.D. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 31 stycznia 2019 r., oddalającego odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. z dnia 17 sierpnia 2018 r., przenoszącej na odwołującego się E.D., jako prezesa zarządu, odpowiedzialność za zobowiązania płatnika składek „C.” spółki z o.o. z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od lipca 2013 r. do października 2015 r. wraz z odsetkami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi w łącznej kwocie 87.804,37 zł.

Odwołujący się wywiódł skargę kasacyjną od powyższego wyroku, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego: 1) art. 116 § 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa w związku z art. 31 i art. 32 ustawy

z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm.), przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że brak zawinienia w niezłożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości spółki nie zachodzi w sytuacji, gdy członek zarządu powierza osobie trzeciej obowiązki należytego prowadzenia spraw księgowych spółki i monitorowania jej sytuacji finansowej, w tym także pod kątem aktualizacji podstaw złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, podczas gdy członkowi zarządu powierzającemu osobie posiadającej odpowiednie kwalifikacje zawodowe prowadzenie i zarządzanie sytuacją finansową spółki i uzyskującemu od niej błędne informacje na temat sytuacji spółki, nie można przypisać winy w niezłożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości; 2) art. 116 § 1 pkt 1 lit. a Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 i art. 32 ustawy o systemie ubezpieczeń, przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że przesłanka zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości jest spełniona wyłącznie w sytuacji, kiedy postępowanie upadłościowe zostało wszczęte i przeprowadzone, podczas gdy omawiana norma prawna odnosi się do samego zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości, nie rozróżniając sytuacji, w której wniosek został zgłoszony z brakami formalnymi lub bez takich braków.

Z powołaniem się na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...) oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne. Wątpliwości wzbudziła kwestia wykładni art. 116 § 1 pkt 1 lit. a oraz lit. b Ordynacji podatkowej w kontekście zwolnienia z odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zobowiązania publicznoprawne spółki, które to wątpliwości nie mogą zostać wprost rozstrzygnięte literalnym brzmieniem przepisu, co uzasadnia przyjęcie niniejszej skargi do rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku skarżący podniósł, że pierwszym zagadnieniem prawnym jest ocena możliwości zwolnienia członka spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zobowiązania publicznoprawne spółki na podstawie art. 116

§ 1 pkt a Ordynacji podatkowej w sytuacji, gdy członek zarządu złożył wniosek o ogłoszenie upadłości spółki, ale wniosek taki został zwrócony w następstwie nieuzupełnienia jego braków formalnych. Zdaniem skarżącego, ustawodawca nie warunkował spełnienia przesłanki określonej w art. 116 § 1 pkt a Ordynacji podatkowej od skuteczności złożenia samego wniosku, ale od jego zgłoszenia, tym samym wystarczającym pozostaje samo złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, aby członek zarządu mógł zwolnić się z odpowiedzialności za jej zobowiązania.

Kolejne zagadnienie sprowadza się do dokonania wykładni art. 116 § 1 pkt b Ordynacji podatkowej i ustalenia, czy w sytuacji powierzenia przez członka zarządu osobie trzeciej obowiązków prowadzenia i monitorowania sytuacji finansowej spółki, członkowi zarządu można przypisać winę za niezłożenie we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości. Istotne pozostaje ustalenie kompetencji i zawodowego przygotowania osoby trzeciej oraz jej podejścia do przyjętych od członka zarządu obowiązków. Zatem, jeżeli członek zarządu nie ponosi winy w wyborze, bowiem osoba mająca monitorować sytuację finansową spółki pod kątem ewentualnej aktualizacji obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości posiada odpowiednie kwalifikacje, to należy przyjąć, że niewłaściwe wykonanie tych obowiązków przez tę osobę nie może powodować przypisaniem członkowi zarządu winy w niezłożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku

przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozpatrzenie przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudence i będzie miało znaczenie nie tylko do oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także przy rozstrzyganiu innych podobnych spraw. Zagadnienie to musi przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega badaniu w postępowaniu kasacyjnym. Realizacja wskazanej wyżej przesłanki nie polega jedynie na sformułowaniu problemu prawnego bazującego na przepisach wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej. Konieczne jest przedstawienie odpowiedniego wyводу jurydycznego, wykazującego nie tylko zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu rozstrzygnięcia zagadnienia, ale także wadliwość rozwiązania postawionego problemu przez Sąd drugiej instancji przy wykorzystaniu zapatrywań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, opartych na poczynionych w sprawie jednoznacznych i stabilnych ustaleniach faktycznych, wiążących Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Sformułowanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez wskazanie konkretnych przepisów prawa, których ono dotyczy i przedstawienie argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen

(postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158 oraz z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Istotne jest przy tym, aby problem prawny ujęty w skardze kasacyjnej dotyczył kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy. Nie może być bowiem dla niej prawnie obojętny. Innymi słowy, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne tylko wtedy, kiedy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 września 2005 r., I PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243 i z dnia 29 czerwca 2001 r., I PKN 33/01, OSNP 2003 nr 9, poz. 228). Rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się też sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty autora skargi skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia, ani do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia powołanej przez siebie przesłanki przedsądu. Na stawiane przez skarżącego pytania dotyczące wykładni przepisu art. 116 § 1 pkt 1 lit. a i b Ordynacji podatkowej „w kontekście zwolnienia z odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zobowiązania publicznoprawne spółki” judykatura wypracowała już bowiem spory dorobek orzeczniczy.

Godzi się zatem przypomnieć, że odpowiedzialność członków zarządu - jako osób trzecich - za zobowiązania publicznoprawne niewypłacalnej spółki ma charakter odpowiedzialności gwarancyjnej, której przesłanką jest fakt nieuiszczenia należności podatkowych (składowych) przez dłużnika, wynikający z niedołożenia staranności wymaganej od członków zarządu (por. art. 116 § 1 ust. 1 Ordynacji podatkowej a contrario). Odpowiedzialność ta istnieje ze względu na niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub zawinione opóźnienie w doprowadzeniu do stanu upadłości i nie wskazania mienia spółki, umożliwiającego zaspokojenie i obciąża członków zarządu jako gwarantów wypłacalności osoby prawnej na

podstawie konstytucyjnej decyzji administracyjnej. Członkowie zarządu odpowiadają więc solidarnie z płatnikiem całym swoim majątkiem za należność główną, tj. wartość składek ubezpieczeniowych nieopłaconych w terminie płatności (art. 51 § 1 Ordynacji podatkowej) oraz za odsetki za zwłokę od tej zaległości (art. 53 § 1 w związku z art. 107 § 2 pkt 2 Ordynacji podatkowej, w związku z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r., II UK 605/15, LEX nr 2237410).

W świetle art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej, jedną z negatywnych przesłanek odpowiedzialności członka zarządu spółki kapitałowej za jej zobowiązania składkowe jest zgłoszenie we właściwym czasie wniosku o upadłość lub wszczęcie postępowania układowego.

Od odpowiedzialności za zaległości składkowe spółki na podstawie art. 116 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej członkowie zarządu mogliby uwolnić się wykazując, że niezgłoszenie we właściwym czasie wniosku o upadłość spółki lub wszczęcie postępowania układowego nastąpiło bez ich winy. Ze względu na brak zdefiniowania pojęcia winy w Ordynacji podatkowej należy w tym zakresie sięgać do wzorców wypracowanych w prawie cywilnym. Przyjąć więc trzeba, że w powołanym przepisie chodzi o każdą postać winy, a nie tylko o winę umyślną. Jako kryterium w tym zakresie powinno się przyjąć obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od strony należycie dbającej o swoje interesy. W przypadku członków zarządu spółek kapitałowych jest to miernik podwyższonej staranności, uwzględniającej pewne (podwyższone) ryzyko gospodarcze związane z prowadzeniem jej działalności. Osoba zainteresowana powinna wykazać brak winy, czyli udowodnić stosowną argumentacją swoją staranność oraz fakt, że uchybienie określonemu obowiązkowi było od niej niezależne.

W judykaturze wyjątkowo uznaje się, że członek zarządu nie ponosi winy za niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości albo wniosku o wszczęcie postępowania układowego, jeżeli został odsunięty od prowadzenia spraw spółki, nie został do nich dopuszczony, powierzono mu w zarządzie zajmowanie się takimi zagadnieniami, że nie miał wglądu w sprawy finansowe spółki i nie mógł wiedzieć, że zaprzestała ona spłacania długów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2008 r., I UK 39/08, OSNP 2010 nr 7-8, poz. 97). Winy tej nie wyłącza

też choroba członka zarządu, jeśli miał on możliwość podjęcia działań zmierzających do zapewnienia prawidłowego działania spółki w tym okresie. Przyjmuje się wreszcie, że winy w niezgłoszeniu we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości zasadniczo nie wyłącza brak wiedzy członka zarządu na temat kondycji finansowej firmy, ani relacje zachodzące między poszczególnymi osobami wchodzącymi w skład zarządu, skoro na każdym z członków tego organu spółki spoczywa obowiązek i zarazem uprawnienie reprezentowania i prowadzenia jej spraw. Każdy z nich powinien też zachować należytą staranność w podjęciu działań zmierzających do ochrony interesów wierzycieli spółki zagrożonych stanem jej niewypłacalności i niedopuszczeniu do sytuacji, w której żaden z wierzycieli nie zostanie zaspokojony lub niektórzy zostaną zaspokojeni ze szkodą dla innych. Przeszkodą w wystąpieniu z wnioskiem o upadłość spółki nie może być również brak akceptacji pozostałych członków zarządu lub zgromadzenia wspólników dla tego rodzaju decyzji (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 października 2006 r., II UK 85/06, OSNP 2007 nr 21-22, poz. 328; z dnia 19 lutego 2008 r., II UK 100/07, OSNP 2009 nr 9-10, poz. 127; z dnia 27 maja 2009 r., II UK 373/08, LEX nr 509019; z dnia 24 sierpnia 2009 r., I UK 75/09, LEX nr 530759 i z dnia 15 września 2009 r., II UK 406/08, LEX nr 553693).

W art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej kreując - jako przesłankę uwolnienia członka zarządu spółki kapitałowej od odpowiedzialności za jej długi - zgłoszenie we właściwym czasie wniosku o upadłość spółki lub wszczęcie postępowania układowego, nie precyzuje, kto powinien wystąpić z tej treści wnioskiem. Użycie w art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej terminu "zgłoszono" zamiast wyrażenia "członek zarządu zgłosił" wyraźnie wskazuje na to, że dla wyłączenia odpowiedzialności członka zarządu spółki nie ma znaczenia, kto zgłosił żądanie ogłoszenia upadłości, byleby tylko żądanie ogłoszenia upadłości było zgłoszone we właściwym czasie (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 stycznia 2010 r., I FSK 2030/08, LEX nr 558857). Zatem zgłoszenie we właściwym czasie stosownego wniosku także przez inny uprawniony podmiot, w tym wierzyciela spółki, wypełnia tę przesłankę egzoneracyjną. Stanowisko takie prezentowane jest przez Sąd Najwyższy w odniesieniu do art. 299 k.s.h. (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 2 lutego 2007 r., IV CSK 370/06, OSNC - ZD 2008 nr 1, poz. 18; z dnia 9 maja

2008 r., III CSK 364/07, niepublikowany czy z dnia 12 marca 2010 r., III CSK 118/09, LEX nr 584748) i pozostaje aktualne także w przypadku interpretacji i stosowania podobnie brzmiącego art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej. Jednak nie każde złożenie wniosku o upadłość lub wszczęcie postępowania układowego wyczerpuje znamiona zgłoszenia, o jakim mowa w powołanych unormowaniach. Przepis art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej wprowadził nie uzależnia zwolnienia członka zarządu spółki od odpowiedzialności za jej zaległości składkowe od sposobu rozstrzygnięcia przez sąd wniosku o ogłoszenie upadłości co do jego zasadności. Wniosek ten musi być jednak rozpoznany, co oznacza, że w istocie rzeczy nie chodzi tu o jego złożenie, ale - jak stanowi Ordynacja podatkowa - zgłoszenie. Złożony wniosek nieodpowiadający wymaganiom formalnym może być zwrócony (art. 28 i 29 Prawa upadłościowego). W takiej sytuacji nie będzie można mówić o zaistnieniu przesłanki zwalniającej od odpowiedzialności. Zarządzenie o zwrocie wniosku o ogłoszenie upadłości oznacza, że nie zgłoszono wniosku prawidłowo (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 kwietnia 2015 r., II FSK 852/13, LEX nr 1774615).

W rozpoznawanej sprawie Sąd Apelacyjny przyjął za własne ustalenia Sądu pierwszej instancji, z których wynikało, że w okresie od lipca 2013 r. do grudnia 2015 r. odwołujący się pełnił funkcję prezesa jednoosobowego zarządu „C. sp. z o.o. Za okres od lipca 2013 r. do października 2015 r. zaległości z tytułu nieopłaconych należności tej Spółki, to jest składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, na Fundusz Ubezpieczeń Zdrowotnych, na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, wynosiły łącznie 87.804,37 zł, a objęte zaskarżoną decyzją zaległości składkowe powstały w okresie, w którym odwołujący się pełnił obowiązki członka zarządu Spółki. Tym samym spełniona została przesłanka obciążenia skarżącego odpowiedzialnością za wskazane w zaskarżonej decyzji zaległości składkowe Spółki określona w art. 116 § 2 Ordynacji podatkowej. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy bezspornie wskazywał też na nieskuteczność egzekucji z majątku spółki. Co więcej, z zebranego materiału dowodowego, w tym zeznań samego skarżącego wynika, że spółka nie ma żadnego majątku, z którego egzekucja mogłaby zaspokoić zaległości składkowe w jakiegokolwiek części. Postępowanie dowodowe ujawniło nadto, że od początku

działalności spółka nie miała środków na opłacanie składek do ZUS i świadomie generowała dług składkowy. Spółka była niewypłacalna od początku reaktywowanej działalności, albowiem nie spłacała swoich zobowiązań, a jej majątek nie wystarczał z pewnością na proporcjonalne zaspokojenie wszystkich wierzycieli i realne było zagrożenie interesów wierzycieli Spółki, polegające na braku uzyskania zaspokojenia. W tej sytuacji odwołujący się jako jedyny członek zarządu Spółki był zobowiązany zgłosić wniosek o ogłoszenie jej upadłości bezzwłocznie, ponieważ był w pełni świadom takiego stanu rzeczy, co wprost wynika z jego zeznań. Sąd Okręgowy – a za nim Sąd Apelacyjny - przyjął zatem, że skarżący nie dopełnił swoich obowiązków, albowiem świadomie od samego początku działalności spółki, to jest od lipca 2013 r., nie realizował obowiązków w zakresie opłacania składek, bagatelizował interes wierzyciela - Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zupełnie bezpodstawnie przyjmując, że takie postępowanie jest bezkarne. Stawiana obecnie przez skarżącego teza o możliwości wykluczenia jego winy w niezgłoszeniu we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości Spółki z uwagi na powierzenie osobie trzeciej, mającej stosowne kwalifikacje w tym zakresie, monitorowania sytuacji finansowej tego podmiotu i niedopełnienie przez tę osobę obowiązku informowania prezesa zarządu o złej kondycji ekonomicznej Spółki i istnieniu podstaw do zgłoszenia wniosku o upadłość, nie znajduje oparcia w ustaleniach faktycznych Sądów obu instancji, skoro z zebranego materiału dowodowego wynika, że przez cały sporny okres skarżący miał pełną świadomość tego stanu rzeczy.

Z zebranego materiału dowodowego wynika, że podstawy do wystąpienie z wnioskiem o ogłoszenie upadłości zachodziły już w 2014 roku. Złożenie takiego wniosku przez odwołującego się w grudniu 2015 r. było zatem oczywiście spóźnione, albowiem Spółka była wówczas bankrutem - nie miała klientów i majątku wystarczającego nawet na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego. Sam wniosek o ogłoszenie upadłości nie spełniał podstawowych wymogów formalnych i zwrócony przez sąd nie odniósł żadnego skutku. W tych okolicznościach Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że w stosunku do skarżącego w spornym okresie nie zachodziły okoliczności wyłączające subsydiarną odpowiedzialność za zobowiązania spółki na podstawie art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej (uzasadnienie wyroku s. 2-3).

Podnoszone przez skarżącego argumenty stanowią polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Nie można zaś pod pretekstem konstruowania istotnego zagadnienia prawnego i sugerowania potrzeby wykładni przepisów zmierzać do podważenia podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania przez Sąd Najwyższy wniesionej przez niego skargi kasacyjnej, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

as